

Oli kaunis, hieman kirpeä aamu. Avasin silmäni hitaasti nautiskellen auringonpaisteesta, joka tulvi huoneeseeni suuresta ikkunasta. Herättyäni venyttelin, ja aloin tutkailla huonettani. Kauniit valkoiset seinät, iso koulupöytä, vaaterekki ja kirjahylly. Olin onnellinen omistaessani niin kauniin huoneen. Mutta omistin jotain vieläkin upeampaa. Kun olin saanut vaatteet päälleni, kipitin nopeasti alakerran keittiöön. Äiti touhuili työtason ääressä iloisena, niin kuin hänellä oli tapana. -Ai huomenta, Milli. Mitä tahtoisit aamupalaksi? hän kysyi. Minä vastasin hiljaa:-No vaikka puuroa. Tuon sanottuani hipsin eteiseen ja laitoin kengät jalkaan. -Menen ulos, huikkasin äidille. Käveltyäni ulkona vähän matkaa, istuuduin eräälle suurelle kivelle miettimään. Ilmestyisikö Eleganja tänään? Eleganja oli kaunein asia, mitä tiesin. Se oli kiiltävän musta, upe ilmestys. Se oli YKSISARVINEN. Kukaan ei tennyt siitä, paitsi minä.